

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 11 (230)
ЛИСТОПАД
2023 РОКУ

НА КОНФЕРЕНЦІЮ СОЦІАЛЬНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ УЦХВЕ ПОДЯКУВАТИ ЗА СПІВПРАЦЮ ПРИБУЛИ З НАЦПОЛІЦІЇ, МІН'ЮСТУ ТА ГЕНШТАБУ ЗСУ

24 листопада у Києві відбулася річна звітна конференція Департаменту соціального служіння УЦХВЕ. Два дні перед заходом капелани та волонтери провели в пості та молитві — разом шукали духовного оновлення, ділилися досвідом та свідченнями Божої сили.

Ранкова сесія розпочалася зі слова настанови, яким поділилися пастор із Львівщини Михайло Дрен та старший пресвітер Київського міського об'єднання Сергій Вознюк.

Далі директор Департаменту соціального служіння В'ячеслав Когут представив звіт про діяльність Церкви за рік у різних сферах капеланського служіння: кількість гуманітарної допомоги, евакуацію населення, служіння ВПО, пораненим, ув'язненим та іншим категоріям населення, що опинилися у важких обставинах.

Привітати учасників та поділитися досвідом на конференцію завітали гості з державних установ. Заступниця начальника Департаменту виконання кримінальних покарань Мін'юсту Наталія Рибалка

говорила про духовну та матеріальну підтримку вправних установ. Начальник Київського відділу організаційного забезпечення діяльності місць тимчасового утримання осіб В'ячеслав Дубець та начальник ізолятора тимчасового утримання №7 Головного

управління нацполіції Київської області Євген Белановський поділилися планами спільних ініціатив і висловили надію на плідну співпрацю, що знайде своє місце у Меморандумі про співробітництво.

Особливу увагу під час конференції приділили

військового капеланства. Начальник відділу організації підготовки військових капеланів ЗСУ Віталій Скрибець розкрив важливі аспекти роботи Служби військових капеланів, зокрема у забезпеченні духовної підтримки військовослужбовців та їхніх сімей.

Слово мав і Павло Маркелов, координатор духовно-просвітницької програми «Шлях ув'язненого». Презентацію на тему «Інформаційна безпека в соціальному служінні» представила магістр теології Поліна Хаботнякова. Капелани ділилися досвідом та ставили запитання спікерам.

Підсумував робочу частину конференції старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок. «Щиро вдячний вам за служіння, воно надзвичайно важливе сьогодні й не втрапить актуальності після війни. Одна з наших мрій — щоб по всій Україні були створені центри реінтеграції для травмованих війною військових, де вони зможуть реабілітуватися не тільки духовно і психологічно, але й фізично», — поділився Анатолій Козачок.

Гаслом річної конференції Соціального департаменту обрали текст із 2 Кор. 6:4: «Але в усьому показуємо себе як слуги Божі, у великому терпінні, в бідах і нестатках, у тіснотах».

Chve.org.ua

АНАТОЛІЙ КОЗАЧОК ВІДВІДАВ США, ДЕ ПРОВІВ НИЗКУ НАРАД ІЗ КЕРІВНИЦТВОМ АСАМБЛЕЙ БОЖИХ США

Старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок у межах поїздки до США провів робочі зустрічі з керівництвом Асамблеї Божих США — сестринської п'ятидесятницької Церкви.

Він подякував за партнерство та співпрацю протягом десятиліть — насамперед у заснуванні церков та розвитку богословської освіти.

Значну частину зустрічей було присвячено інформуванню про служіння УЦХВЕ в період повномасштабної війни в Україні та про виклики й можливості завтрашнього дня.

8 листопада відбулася зустріч із генеральним суперінтендентом Асамблеї Божих США Дагом Клейєм, який зауважив, що американські церкви та сестринські організації й надалі будуть підтримувати українську Церкву всіма можливими способами.

«Хоч я й не можу повністю осягнути, через що ви пройшли та що переживаєте тепер, ви всі — мої брати й сестри, яких Бог вибрав, щоб вони були Його людьми в Україні

і поширювали Його Царство. Пастори в Україні, я молюся про надзвичайну силу для вас, адже ви ведете церкви та розширюєте межі Божого Царства в таких непростих умовах», — наголосив Даг Клей.

Анатолій Козачок передав пастору Клею український прапор із проханнями про мир, які написали українські діти із зони бойових дій.

У зустрічі також взяли участь Марек Камінський, очільник П'ятидесятницької Європейської Спільноти, та Ларрі Гендерсон, регіональний координатор місійної роботи Асамблеї Божих в Європі.

Анатолій Козачок відвідав Головний офіс та щойно збудований Логістичний центр «Конвою надії» (Convoy of Hope) — найбільшої п'ятидесятницької благодійної організації.

«Дякую вам за послідовну підтримку української Церкви від початку повномасштабного вторгнення. Спільно ми зуміли допомогти сотням тисяч знедолених людей, які залишилися сам на сам із війною. Завдяки вам наші руки ніколи не були порожніми», — підкреслив старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок.

КИЇВСЬКИЙ БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ПРАЦЮЄ І ВИКОНУЄ СВОЮ МІСІЮ

22 листопада відбулось засідання Ради директорів Київського біблійного інституту — у дусі єдності та розуміння важливості християнської освіти.

Члени Ради директорів проаналізували виклики, з якими зіткнувся Київський біблійний інститут у період війни, заслухали та обговорили звіти академічної та господарської частин, звіт ректора, а також щиро помолились за діяльність інституту.

Відбулися зміни у керівництві — новим головою Ради директорів обрано Віталія Яцюка, який змінив на цій посаді Михайла Паночка.

Дякуємо Михайлові Степановичу за багаторічну роботу, за мудрі поради, молитовну й матеріальну підтримку. А новому голові Ради директорів бажаємо міцного здоров'я і мудрості

від Господа для виконання служіння!

Попри виклики сьогодення Київський біблійний інститут працює і виконує свою місію — готує працівників для служіння Церкві Христовій.

На сьогодні у навчальному закладі на різних програмах навчаються 644 студенти.

У ВАРШАВІ УРОЧИСТО ВІДКРИЛИ ЄВРОПЕЙСКУ ХРИСТИЯНСКУ АКАДЕМІЮ

18 листопада 2023 року у столиці Польщі відбулось святкування з нагоди зачаткування навчального закладу.

Присутніми були гості та члени Ради директорів, студенти. Президентом Академії став Василь

Войтович, доктор богослов'я, пастор, місіонер Асамблеї Божої США.

Місія закладу — спорядити церкви професійними служителами та лідерами, зосереджуючись на здобутті практичних і теологічних знань, формуванні характеру і зміцненні віри.

СИЛА, ЩО ПІДНОСИТЬ УГОРУ

Ми маємо дивовижний потенціал приймати радість, що дає нам змогу притягувати інших до Христа. Для невірних радість християнина — наче нектар у квітці для бджоли.

Але будьте пильні: наш ворог шукає способів, щоб зіштовхнути нас униз.

Бог жадає для нас, Своїх дітей, аби ми мали радість тепер і ще більшу радість — у прийдешньому. Він хоче, щоб ми навчилися радіти, навіть якщо сатана вдається до найпідступніших хитрощів. Божа радість — реальна.

Перші християни співали, чекаючи, коли голодні леви нападуть на них і роздеруть їхні тіла. Чи були вони сповнені радості? Так, вони мали її досить, аби переконати невірних римських глядачів, що християни мають щось, чого не мають вони і що так їм потрібне. Із цих жахливих переслідувань виростав рух, який поширився в усьому світі!

«Тепер же до Тебе Я йду, але це говорю Я на світі, щоб мали вони в собі радість Мою досконалу» (Ів. 17:13).

Ми з вами можемо бути свідками правдивості того, що сказав Ісус! Ми можемо сказати стражденим людям: «Бог має таємницю, якою хоче поділитися з вами».

2000 років нещасливі люди вважали духовну радість недосяжною для звичайних людей — таких, як вони. Але Ісус об'явив, що Бог хоче поділитися Своїми дарами із найслабшими, найбільш грішними людьми на землі.

Тут і тепер

Радіти можна лише за умови дотримання одного правила: вірити в Ісуса вже і тепер. Не колись, у майбутньому, але вже тут, зараз. Саме зараз я приймаю Його дар великої радості. Цей дар дає силу, якої я потребую, щоб радіти завжди в Господі.

Ворог незмінно прагне збентежити нас, так само, як він пробував збентежити Ісуса та Його учнів. Але одного дня битва завершиться. Усі сили зла будуть переможені. Нам не буде проти чого боротися!

А поки що Бог закликає нас бути світлом на вершині гори, яке покаже іншим дорогу до Того, хто прийшов принести «радість світові».

Чому Бог не зробить наше життя легким, аби християни мимовільно сповнилися радості? Насіни на потребує місяців і навіть років, щоб дати плід. Саме такою Бог сотворив її. Він сотворив і нас із вами так, що ми втішатимемося Його дарами, коли повіримо Йому!

Щоденний вибір

Чи християни мають більше радості, ніж нехристияни? Відповідь має бути «так», але, на жаль, так є не завжди.

Чому, якщо Бог пообіцяв нам дати велику радість? Бог сказав ізраїльтянам, що обітована земля належить їм. Але вони не повірили, що Він допоможе їм заволідати нею. І тому багато років страждали в пустелі. Вони не могли ввійти через невірство своє (див. Євр. 3:19).

Ми живемо у своїй «пустелі» нещастя, коли відмовляємося повірити Богові. Обітована земля — це символ того, що Бог замислив дати всім Своїм дітям через Христа. Ми можемо отримати Його обітницю через віру!

Щодня в нас є нагода обирати між смутком і радістю. Кожна ситуація пропонує вибір. Наприклад: водій позаду вас сигналізує. Ваша природна реакція

— не радість. Але у вас є вибір: ви можете роздратуватися або повірити, що Бог використовує того водія, щоб випробувати вас. Можливо, водій кричить на вас. Він не викрикує благословення, але ви все одно можете радіти, тому що знаєте, що Бог любить вас і піклується про вас. Вибирати вам.

Повірити і — змінитися

У мить рішення ми покладаємося на весь свій колишній досвід і на думки, що збереглися в наших спогадах. Та життя надто коротке, щоб марнувати час, міркуючи над усіма речами, які крадуть мир і руйнують здоров'я — і фізичне, і душевне.

Час надто дорогий, аби його марнувати. Можливо, вам здається, що у вас дуже багато причин бути нещасливими. Та спробуйте повірити: якось чином Бог використовує ваші проблеми, аби досягти у вас чогось доброго.

Будьте переможцями, йдіть уперед. Пам'ятайте, що наша ціль — радіти в Господі завжди. Не треба відкладати радість на той час, коли ваше становище зміниться. Можливо, Бог чекає, коли змінитесь ви.

Ми часто хочемо, щоб те чи те змінилося перед тим, як ми по-справжньому повіримо, що Бог задовольнить усяку нашу потребу. Але так не буває. Бог

хоче, щоб спершу повірили ми.

У 17-му розділі Євангелія від Івана читаємо, як Ісус сказав Отцеві, що довершив Його діло. Ісус сповнив Свою місію, а тепер ми маємо нагоду виконати свою: повірити в Бога. Ісус знав, що на Його учнів, на всіх майбутніх вірних чекають усілякі труднощі. Але з вірою приходить дедалі більша радість від того, що Бог творить у нас! Ми ніколи не здобудемо перемоги, чекаючи, поки зміниться наше становище чи середовище.

Після довгих років ув'язнення Павло сказав, що навчився бути задоволеним усім, що має (Фил. 4:11). Ми ще не доросли до того рівня, коли задовольняємося будь-якими обставинами. Але Павло не залежав від обставин. Як йому це вдалося? Він вірив, що Бог має владу над його життям. Він знав, що коли Бог захоче, то визволить його з тюрми!

Бог шукає людей, яких міг би благословити!

Уявіть собі квітку, яка в'яне й хилиться вниз. Полийте її — і станеться чудесна річ: вона оживе й випростеться.

Так само віра випростує нас. Коли ви вірите Божим обітницям, віра осяєє усмішкою ваше обличчя, змінює вашу мову, сповнює рішучістю кожен ваш крок!

Вірте, що Бог діє у вас. Деякі люди відчувають, як щось змінюється в них у ту мить, коли вони починають вірити, що Ісус — їхній Спаситель, а інші відчувають цю зміну згодом. Важливо, щоб ми не відчували зневіри тільки тому, що Бог не діє в нас так само, як в іншій людині. Досвід інших людей відрізнятиметься від нашого. Кожна Божа дитина — це унікальне створіння.

Пам'ятайте, квітка не може підняти себе вгору — це робить вода. Бог створив квітку, яка вбирає в себе воду, і Він створив нас здатними черпати силу і радість зі своєї віри в Ісуса.

Ця радість дає нам силу стояти за всяких обставин, і чим більше ми черпаємо силу від Бога, тим більше стаємо спроможними її черпати. Бог — наше джерело. І радість — це таємна зброя Бога. Він використовує її, щоб зміцнювати нас і звертати інших.

Діліться радістю з усіма, кого зустрічаєте: вона не має бути таємницею ні для кого!

ВЕЛИКИЙ ПАРАДОКС

Перший великий парадокс християнського життя — у світі, але не зі світом. «Вони не від світу, як і Я не від світу... Як Ти послав Мене у світ, так і Я послав їх у світ» (Ів. 17:16, 18).

Християнин має від Ісуса місію — бути частиною світу щоб стати йому свідком про Христа. Бути частиною світу, бути посланим «у світ» означає, що ми живемо серед людей, працюємо, як і вони, робимо покупки, як і вони, одружуємося, виховуємо дітей, як і вони, хворіємо і вмираємо — як і вони.

над нами (Еф. 6:6).

Ми одружуємося, але не руйнуємо свій шлюб невірністю і розлученням (Євр. 13:4; Мр. 10:9).

Ми виховуємо дітей в любові, але ми справедливі і дисциплінуємо їх.

Ми не нарікаємо (на подружжя, батьків, родину, сусідів, співробітників, керівництво, владу), а дякуємо Господеві і робимо все, що в нашій владі, аби змінити світ на краще.

Ми живемо не до смерті, а до зустрічі з Ісусом.

Працюючи, ми свідомі свого поклонання і фокусуємося на тому, щоб служити іншим.

Ми не розчаруємося і не вигораємо в любові й допомозі людям, бо вчасно і регулярно черпаємо силу і натхнення у Господа Ісуса і в Його Слові.

Жити «не від світу» — це сила Ісусових учнів любити людей, незалежно від того, якими є ці люди. Ми любимо і поважаємо особистість і ніколи нікого не зневажаємо за іншість — расову, національну, політичну, соціальну, гріховну.

Три види спотворення

Це великий парадокс, і багатьом людям, які називають себе християнами (у

різних конфесійних варіантах), не під силу його прийняти і ним жити.

Найгіршими є три види спотворення цього великого парадоксу християнського життя.

Перший — це лицемір'я: вдавати, що ти «не від світу», зовнішніми формами, зовнішнім виглядом і певною поведінкою серед певної групи собі подібних, але жити й працювати за світським мисленням і цінностями.

Другий — це гордість: людині, духом дрібній і зверхній, тут же захочеться сказати: ми кращі.

Але Ісус, навчаючи іншості, говорив про глибоко іншу структуру мислення і світогляду, в якій немає місця для гордості, адже гордість замикає гордовитих у їхньому ж колі, надихаючи насолоджуватися своєю кращістю і сперечатися про свою кращістю серед собі подібних.

Третій — це показова свобода: по суті життя і цінностей людина не відрізняється від людей світу.

Вони не лицеміряють, як перша група християн, вони викривляють Христову благодать своєю філософією богослов'я, підганяючи її під свій спосіб життя і догодження собі.

Щоб не потрапити у пастку чи вирватися з неєвангелійського розуміння понять «не від світу» і «послав їх у світ», варто фокусуватися на Господеві Ісусі більше, глибше, чесніше.

Тут теж можна спостерігати стереотипне, традиційне вигинання життя і служіння Ісуса під своє філософське богослов'я. Але все ж живе Євангеліє — це потужна сила для кожного Ісусового учня. І воно збереже нас від світу і зробить корисними для Господа Христа у світі.

Микола Романюк.

РОСІЙСЬКІ ПРОТЕСТАНТИ СПІВАЮТЬ ПРО «БАЛІСТИЧНІ РАКЕТИ ДЛЯ ХРИСТА»

В суботу, 18 листопада, у мережі набуло популярності відео із богослужіння в одній із протестантських церков Санкт-Петербурга, де віряни вихваляли російські балістичні ракети.

Старший пастор церкви «Місія Світло Христа» Ольга Голікова під час прославлення співала про «величчю росії» і озвучила просто немислимі для християн заклики: «Ми беремо, Господь, цю злітну смугу. Ми підіймаємося Твоїми балістичними ракетами, ми підіймаємося Твоїми, Господи, літаками надзвуковими, щоб нести благу звістку про те, що росія для Христа!», — співала Голікова, коли парафіяни її церкви буквально маршрували в залі.

Російські протестантські церкви вже не перший рік перебувають у жахливій духовній кризі. Більшість пасторів або активно підтримують так звану «спеціальну військову операцію», або мовчать про злочини російської армії, коли їх віряни отримують повістки для участі в бойових діях на території України.

Яскравим прикладом цілковитої лояльності до кремля багато років виступає лідер союзу російських п'ятидесятників Сергій Ряховський. Діацї РОСХВБ регулярно беруть участь у заходах, присвячених зближенню російської влади та релігійних лідерів, на круглих столах в Держдумі, присвячених взаємозв'язку Церкви, держави й армії в росії, а також конференціях, де засуджувався «нацизм в Україні».

Підтримка російськими протестантами агресії кремля є наслідком глибоких доктринальних проблем, пов'язаних із хибним трактуванням ролі Церкви та її зв'язків із державою. Багато років служителі РОСХВБ та

інших об'єднань перебувають у компромісі чи навіть «освячують» російський режим задля збереження комфорту і зручного суспільного статусу.

Лояльність до кремля часто переростає у звичайний фанатизм, і в протестантських церквах лунають наративи про певний особливий шлях для росії, особливу духовність та навіть богообраність російського народу. Саме тому доводиться спостерігати абсолютно безбожні благословення ракет і чути пісні про донесення «благі звістки» через літаки і балістичні ракети.

«Християни для України».

П'ЯТИДЕННИЙ НАВЧАЛЬНИЙ КУРС ДЛЯ МОЛОДИХ СЕСТЕР «ЕЛЕМЕНТИ ПОКЛИКАННЯ» ПРОВІВ ДЕПАРТАМЕНТ ЖІНОЧОГО СЛУЖІННЯ

Уперше Департамент жіночого служіння УЦХВЄ спільно з Рухом молоді та Київським біблійним інститутом організували навчання для молодих сестер. Курс, який отримав назву «Елементи покликання», проходив 13-17 листопада 2023 року на базі «Дім паломника» в містечку Брюховичах поблизу Львова.

Понад сто сестер з різних куточків України протягом п'яти днів разом молилися, відвідували лекції та семінари, ділилися досвідом і спілкувалися. Уже в перший день учасниці мали надихаючий семінар директорки Департаменту жіночого служіння Людмили Бендус «Цінна в Божих очах». Сестри говорили про свою цінність як Божих доньок, про стандарти та цінності, які встановив Бог у Своєму Слові. Лідер молоді Львівського обласного об'єднання УЦХВЄ Маркіян Клепач привітав сестер під час урочистого відкриття і нагадав про те, що Господь цінує послух, який є проявом нашої вдячності, віри й довіри Йому.

Закінчився перший день цікавим інтерактивом, під час якого учасниці знайомилися і спілкувалися. Другий день, як і всі наступні, розпочався з фізичних і духовних активностей, тобто з зарядки, прославлення і молитви. Далі був семінар Віти Головач, координаторки служіння дівчат у Чернівецькій області, на фундаментальну тему — «Який мій Бог і яких стосунків Він бажає». Спікерка говорила про характеристики та властивості Бога, описані в Його Слові, про шляхи глибшого пізнання Бога і налагодження тисних стосунків із Ним.

Потужним словом на тему «Ідентичність: донька чи сирота?» поділилася Оксана Маліщук. Це слово, фактично, стало продовженням теми попереднього

семінару. Спікерка розкрила роль Бога як Батька, спонукала учасниць визначити своє місце в домі Бога-Отця і закликала правильно дивитися на себе крізь призму Божого Слова — єдиного джерела правильного сприйняття як Бога, так і самих себе. Насичений Словом день учасниці доповнювали практичними заняттями на різні теми: «Особисте спілкування з Богом» з Мариною Головій, заступницею координаторки служіння дівчатом; «Я і моя ціна» — з Гюльшан Ковалюк, менторкою в жіночому служінні. Ну і, звісно, у перервах між таким інтенсивом були й сніданки-обіди-вечері, і кавування зі спілкуванням...

Прекрасним підсумком дня став вечір хвали й

поклоніння.

15 листопада було багато практичних тем. Олеся Банах, координаторка жіночого служіння в онлайн-натурі, нутриціолог за фахом, говорила на тему «Здоровий спосіб життя для духа, душі та тіла». Спікерки Гюльшан Ковалюк та Тетяна Лодня мали лекції, що стосувалися емоцій і вміння з ними справлятися.

Глибоко торкнувся сердець ще один семінар Людмили Бендус — «Портрет лідерки в служінні». Спікерка, фактично, продовжила лінію «оздоровлення» духа, душі (емоцій) та тіла. Вона нагадала сестрам, що справжній лідер — не той, хто командує, а той, хто веде і з радістю служить людям, до яких посланий.

Олена Кузовенкова, координаторка служіння заміжнім, закріпила тему лідерства серед сестринства, окресливши основні принципи командотворення і поєднавши теорію з практикою.

«Вишенькою на торті» було ток-шоу, де учасниці відповідали на різного роду запитання — про богопізнання, про служіння й покликання, про виклики, відновлення, перспективи тощо.

16 листопада на тему «Покликання: як його розпізнати?» викладав Валентин Ярошенко, заступник старшого пресвітера Сумського обласного об'єднання УЦХВЄ, один із лідерів Руху молоді.

Практичні аспекти в організації жіночого служіння в церковній громаді розкрила Людмила Бендус у семінарі «Організація жіночого служіння в церкві». Після чого була лекція Наталії Мельник «Етика служіння жінкам в умовах війни».

По обіді Оксана Маліщук говорила на тему, яка глибоко торкнулася багатьох учасниць, — «Як прощати, коли не прощається».

Традиційний для жіночих заходів формат — практичні заняття в секціях — вели Оксана Маліщук, Марина Головій (секція для незаміжніх), Альона Кузовенкова (для заміжніх), Олеся Банах, Софія Бендус (для учасниць онлайн-служіння).

Останнього дня навчання, 17 листопада, директорка департаменту Людмила Бендус говорила про потаємне — «Серце лідера». Про якості та пріоритети лідерки, яка служить сама та запалює до служіння серця інших сестер, які щиро люблять Господа. Насамкінець учасниці отримали сертифікати від КБІ про проходження навчального курсу «Елементи покликання».

Усі п'ять днів навчання були наповнені Богом і Його Словом: лекції, семінари, практичні заняття, бесіди й навіть зарядки та вечір з піснями біля багаття послужили всім на добре збудування.

Chve.org.ua.

У РІВНОМУ ПРОЙШОВ СЕМІНАР З КОНСУЛЬТУВАННЯ ТРАВМИ З ДОКТОРОМ ДЖОРДЖЕМ РОУДЗОМ

Другий щорічний семінар «Консультавання травми» з доктором Джорджем Роудзом відбувся у місті Рівному 10-11 листопада. До церкви «Світанкова Зоря» зібралось понад 70 учасників з різних областей України.

Доктор Джордж Роудз, рукопокладений пастор та кандидат психологічних наук, має 30-річний досвід кризового консультавання. Його навчальна програма включає діагностику ПТСР, консультавання психологічних травм, вплив травми на різні вікові категорії з підходами до кожної з них та багато інших тем.

Цього разу він глибоко занурив присутніх у вивчення питань щодо прощення і того, як справлятися з втратою, боротися зі злом та стражданням, а також як впоратися з депресією та запобігти суїциду.

«Мої подорожі дозволили мені побачити багато місць на землі, де я стикався з гострим боєм та стражданнями людей, що виникли внаслідок землетрусів, цунамі,

повеней та війн. Проте обсяг та глибина травматичних переживань, спричинених війною в Україні, особливо вражають. Це викликало в мені особливе бажання служити тут. Весь мій досвід та знання я прагну використати для того, щоб допомогти українцям впоратися з травмами», — поділився доктор Роудз.

Богдан Левицький, директор Департаменту душеопікунства УЦХВЄ, звернувся до учасників семінару, наголосивши на значенні навчання як для служителів, так і для всіх, хто прагне служити людям України.

Іван Мудрий, директор стратегічного розвитку Департаменту душеопікунства, зауважив, що ключовим у цьому душеопікунському служінні є готовність служителя допомогти у зціленні травми. Він захопив присутніх до розвитку в цій сфері. Після завершення семінару кожен учасник отримав сертифікат про проходження курсу «Консультавання травми II».

Щира подяка всім, хто долучився до організації цієї важливої події, зокрема Рівненському обласному об'єднанню УЦХВЄ та організації GAIN.

Chve.org.ua.

ООН ЗВІТУЄ ПРО 10 000 ЖЕРТВ ЦИВІЛЬНОГО НАСЕЛЕННЯ ЧЕРЕЗ РОСІЙСЬКУ АГРЕСІЮ

З моменту російського вторгнення в Україну 24 лютого 2022 року кількість жертв серед мирного населення сягнула вражаючих 10 000 осіб, за даними Моніторингової місії ООН з прав людини. Ця цифра включає сумну статистику смертей серед дітей та поранених.

Моніторингова місія ООН з прав людини в Україні повідомила про щонайменше 10 000 випадків смерті цивільних осіб з початку російської військової агресії. У цьому, зареєстровано понад 18 500 випадків поранення серед мирних жителів.

Голова Моніторингової місії Даніель

Белль наголосила на глибокому занепокоєнні через тривалість конфлікту, який вже вступив у свій 21-й місяць. Вона підкреслила, що війна загрожує немислимими втратами людських життів. Зазначається, що цивільні гинуть не лише у прифронтових районах.

Місія також вказує на складності в точному підрахунку жертв, оскільки остаточні дані можуть бути значно вищими. Відзначається, що основну частину жертв серед цивільного населення становлять люди похилого віку, які не завжди мають можливість евакууватися в безпечніші місця.

Важливо зауважити, що майже половина випадків смертей та поранень серед цивільних сталася далеко від лінії фронту. Це підтверджує відсутність повноцінної безпечних місць на території України.

tsn.ua.

«Ісус, знаючи, що все віддав Отець до рук Його і що Він від Бога вийшов і до Бога відходить, встав від вечері, зняв верхній одяг і, взявши рушник, підперезав Себе; потім налив води в умивальницю і почав омивати ноги учням і обтирати рушником, яким був підперезаний» (Ів. 13:3-5, 12-17).

Поведінка Ісуса не вкладається ані у звичай того часу, ані, тим більше, нашого. У світі менший і слабший завжди служить більшому і сильнішому, бідніший — багатшому. Чим більше ти перекоуєшся, що ти — хтось великий і сильний, тим більше ти від того, щоб служити.

А тут ми читаємо парадоксальну річ: «Ісус, знаючи, що все віддав Отець до рук Його і що Він від Бога вийшов і до Бога відходить», починає служити. Якби якийсь раб чи слуга раптом дізнався, що йому до рук дана безмежна влада і що за ним стоїть Бог, він тут же проголосив би себе паном. Йому б прислугували...

У світі термін «служитель» вже давно перестав відповідати своєму значенню. Нині воно виглядає як ніколи іронічно: ми бачимо слуг народу, які слугами геть не є. Та й ми самі слово «служитель» вже сприймаємо як певний титул, посаду, підвищення. Коли кажуть, що когось поставили на служіння, то в нас зразу асоціація, що когось призначили на

БАЖАННЯ СЛУЖИТИ

якийсь високий титул.

Щоб царювати на небі, треба на землі служити

А однак щоб царювати в небесах, на землі ми маємо служити. А кому служити? Усі скажуть: Богу. Служити Богу приємно і навіть престижно. Однак служіння Богу часто означає служіння людям. І тут починаються всілякі проблеми.

Що заважає служити?

Оглядання на інших. Я помітив, що саме це стало причиною зупинки служіння багатьох чи найменш сповільнило їхнє служіння. «І, сказавши це, Він говорить йому: «Іди за Мною». Петро ж, обернувшись, бачить, що вслід іде учень, якого любив Ісус... Побачивши його, Петро говорить Ісусу: «Господи, а він що?» (Ів. 21:20-21).

Не Бог є причиною нашої зупинки, не в Бозі ми розчаруємося, не в Бозі спокусуємося — а в людях, у ближніх. Скільки разів нам завдавали болю вчинки інших, скільки разів ми розчарувались в віруючих людях, у церкві...

Згадайте про Ноя, який робив Божу справу, виглядаючи в очах інших посміховиськом; про Єздру, який

будував храм, незважаючи на перешкоди ворогів.

Не дивімося ані на людей, ані на обставини — служимо Ісусу! На Ісуса дивімося!

Заважає служити егоїзм. Тобто бажання бути першим. У серці істинного християнина не має бути деспотизму, егоїзму, бажання панувати, воювати зі своїм братом «до останнього». Християнин має бути готовий втратити своє, тільки би не змагався за владу.

В одного чоловіка запитали, ким би він бажав бути: другим у Римі чи першим у своєму селі? Відповідь була чесною: «Для мене приємніше бути першим в селі, ніж другим у столиці».

Є люди, які ніколи не згодяться бути другими. Вони не терплять конкуренції. Хай над двома людьми, але постав їх лідером, бо інакше не схочуть служити.

«Ісус же, покликавши їх, сказав: «Ви знаєте, що правителі народів панують над ними та вельможі володарюють ними. Проте у вас нехай буде не так; але якщо хто захоче у вас стати великим — нехай буде вам слугою, і якщо хто захоче у вас бути першим — нехай буде вашим рабом. Так само й Син Людський прийшов не для того, щоб служили йому, а щоб послужити й віддати душу Свою як викуп за багатьох» (Мт. 20:25-28).

Заважає служити гріх. «Ніхто не може служити двом панам: тому що або одного буде ненавидіти, а другого любитиме, або до одного виявлятиме прихильність, а іншого зневажатиме» (Мт. 6:24).

В цій алегорії Христос показує, що існують два різні світи, два протилежні царства із протилежними цілями. У людини, яка служить і має гріхи, завжди буде внутрішній конфлікт. Гріх гальмуватиме. Не кажучи вже про те, що гріх розділяє людину з Богом — а саме в Ньому ми черпаємо силу, натхнення, любов для служіння.

Подивімося на Ісуса і обновімося в бажанні служити — безкорисливо, інколи в приниженні. Робити добро навіть тим, хто недоброчинливий до нас. Бо якщо Христос омив ноги Своему зраднику, то чи не належить і нам любити усіх?

Як часто в церквах виникають неприємності через те, що комусь не дали того місця, яке він хотів... Як часто ми ображаємося, коли нам не віддали очікувані почесті...

У всіх сферах життя жага до першості і небажання підкорятися порушують порядок речей. Гравця тільки один раз не допустили до гри, і він вже не бажає більше грати.

Щоразу, коли нам хочеться думати про свої переваги, досягнення, авторитет і становище, згадаймо про Сина Божого, підперезаного рушником, на колінах біля ніг Своїх учнів.

Олександр Геніш.

СТАРШИМ ПРЕСВІТЕРОМ ТЕРНОПІЛЬСЬКОГО ОБЛАСНОГО ОБ'ЄДНАННЯ УЦХВЄ ОБРАНО СЕРГІЯ ШВЕДА

18 листопада в Тернополі пройшла звітно-виборна конференція. Учасники конференції слухали звіт про роботу відділів протягом року та обрали нове керівництво Тернопільського обласного об'єднання УЦХВЄ.

На служіння старшого пресвітера обрано Сергія Шведа, першим його заступником став Олександр Гук, другим заступником обрано Миколу Калитюка, а служіння скарбника продовжив Микола Серединський. Секретарем об'єднання обрано Віталія Кусьмія.

Сергій Швед народився 12 квітня 1975 року в с. Ридомилі Кременецького району в сім'ї пастора церкви і є віруючим у третьому поколінні.

Поклик до служіння відчував ще з раннього дитинства. Святе по вірі водне хрещення прийняв у 15 років, оскільки на той час уже був проповідником у церкві.

Одружився в 1993 році з прекрасною дівчиною Іриною. Того ж року вступив до Тернопільської біблійної семінарії, а в 1996-му здобув ступінь бакалавра богослов'я.

З кінця 1991 року почав працювати

в християнській місії «Віфлеєм» у євангелізаційній групі.

З 1995 по 1997 роки служив тюремним капеланом.

У 1998 році був обраним дияконом Першої церкви ХВЄ м. Тернополя.

У 2001 році з благословення обласної пресвітерської ради став відповідальним за відділ благовісту в Тернопільській області і ведучим започаткованої Миколою Ільчишиним радіопередачі «Сторінками Біблії».

Упродовж багатьох років був учасником євангелізаційного співочого колективу

«Надія».

У 2009 році на звітно-виборній конференції був обраним першим заступником старшого пресвітера в області та рукопокладений в сан пастора. Служіння заступника пресвітера ніс 14 років.

З травня 2023 року і до сьогодні виконував обов'язки старшого пресвітера Тернопільського об'єднання УЦХВЄ.

Його кредо: «Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто увірує» (Рим. 1:16).

Chve.org.ua.

КРИВИЙ МЕТОД

«А того дня, коли Ісус змішав бруд і відкрив йому очі, була субота. Фарисеї знову запитали його, як він прозрів. Той відповів: Він помазав мої очі гряззю, я вмився й бачу. Деякі фарисеї почали казати: Цей чоловік не від Бога, тому що не дотримується суботи. Інші ж казали: Як може грішна людина робити такі знамення? І між ними виникло розділення» (Ів. 9:14-16).

Я постійно зустрічаю євангельських християн (особливо серед баптистів), які мають свою шкалу правильності й правильних методів, і по ній міряють будь-який вчинок, метод, служіння. Для них результат у вигляді покаянь і хрещень, зміненого ставлення до церкви і зростання інтересу до Господа Ісуса не має значення, якщо метод служіння, на їхню думку, був неправильним.

Тобто нічого нового, порівняно з фарисеями. Вони засудили Ісуса, бо Його метод (помастив очі гряззю) був для них неправильним, був роботою, забороненою в суботу.

Чому Ісус їх провокував — можемо лише здогадуватися з тексту і контексту.

Виглядає, що Він терпеливо вчив, що їм потрібно було, побачивши результат, поставити під сумнів свій традиційний спосіб тлумачення четвертої заповіді в контексті всієї Тори.

Вони мали побачити значення спасіння однієї людини, почути і побачити любов Небесного Отця до знедолених. Але вони бачили лише кривий метод.

Складається враження, що це типове для всіх фарисеїв усіх часів і конфесій — надавати ексклюзивну перевагу своїм правильним методам і порядкам і при цьому відкидати Божу роботу зі спасіння людей.

Микола Романюк.

ЖИТТЯ З ПОДОСТАТКОМ

«Злодій тільки на те крадається, щоб красти й убивати та нищити. Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали» (Ів. 10:10). На відміну від злодія, Господь Ісус не приходив з егоїстичних причин. Він приходив, щоб дати, а не щоб узяти. Він приходив, щоб люди могли мати в Ньому життя, що має мету, сповнене змісту, радості і триває вічно. Ми отримуємо це повне життя тієї миті, коли визнаємо Його за свого Спасителя.

Ісус обіцяє нам набагато краще життя, ніж ми тільки можемо собі уявити.

Цю думку підтримує текст із 1 Кор. 2:9: «Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серці людини не впадо, те Бог приготував тим, хто любить Його!». Апостол Павло говорить, що Бог «може зробити значно більш над усе, чого просимо або думаємо», і робить Він це за допомогою Своеї сили — сили, що діє всередині нас, якщо ми належимо Йому (Еф. 3:20).

Перш ніж в нашій уяві постануть розкішні маєтки, дорогі автомобілі, навколосвітні

подорожі та гроші, які ми не встигатимемо тратити, варто зупинитися й подумати, що ж Ісус насправді має на увазі стосовно цього життя «над міру». Біблія говорить, що багатство, престиж, становище та влада у світі — це не те, що Бог бажає дати нам насамперед (1 Кор. 1:26-29). З точки зору економічного та соціального статусу більшість християн не належить до привілейованих верств. Очевидно, життя з «подостатком» не стосується матеріальних речей. Якби це було не так, то Ісус був би найбагатшою людиною; але все було навпаки (Мт. 8:20).

Життя аж надмір — це вічне життя, яке починається тоді, коли ми приходимо з вірою до Христа та приймаємо Його як Спасителя, і триває це життя вічно. Біблійне визначення життя — зокрема, життя вічного — дав сам Ісус: «Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його» (Ів. 17:3). У цьому визначенні не згадується про тривалість життя, здоров'я, благополуччя, сім'ю чи кар'єрні успіхи. Насправді, єдине, про що

тут ідеться, — це пізнання Бога, що є ключем до справжнього життя аж надмір.

Життя з подостатком

Що ж таке життя з подостатком? По-перше, мова про духовний достаток, а не матеріальний. Насправді, Бог не дуже занепокоєний фізичними обставинами нашого життя. Він закликає нас не перейматися тим, що нам їсти чи у що зодягатися (Мт. 6:25-32; Фил. 4:19). Фізичні благословення можуть або не можуть бути частиною життя, зосередженого на Бозі; ні наше багатство, ні наша бідність не є характерними ознаками наших стосунків із Господом. Соломон мав усі матеріальні блага, які тільки можуть бути доступними людині, але не знайшов у цьому жодного сенсу (Екл. 5:10-15). Павло натомість задовольнявся всіма фізичними умовами, в яких перебував (Фил. 4:11-12).

По-друге, вічне життя — життя, про яке християнинові насправді варто непокоїтися, — визначається не тривалістю, а стосунками з Богом. Ось чому сказано, що коли ми повіримо та отримаємо дар Святого Духа, ми вже маємо життя вічне (1 Ів. 5:11-13), хоча, звичайно, ще не у всій повноті. Тривале життя на землі не є синонімом життя з подостатком.

Християнам сказано, щоб вони «зростили в благодаті й пізнанні Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа» (2 Петр. 3:18). Цей уривок навчає, що життя аж надмір є безперервним процесом навчання, практики й зростання, а також падіння, відновлення, виправлення, терпіння та подолання, тому що «тепер бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці» (1 Кор. 13:12). Колиш ми постанемо перед Богом лицем до лиця і цілковито пізнаємо Його та себе (1 Кор. 13:12). Ми більше не будемо боротися з гріхом і сумнівами. Це буде справді життя аж надмір!

Незважаючи на те, що ми за своєю природою прагнемо до матеріальних речей, нам варто змінити ставлення до життя (Рим. 12:2). Подібно до того, як ми ставимо новим творінням, коли приходимо до Христа (2 Кор. 5:17), має трансформуватися і наше розуміння того, що таке істинне життя з подостатком.

Воно складається з рясноти любові, радості, миру та інших плодів Духа (Гал. 5:22-23), а не з матеріальних речей. Воно є вічним життям, тому нас мають цікавити вічні речі, а не тимчасові.

Тому Павло й застерігає: «Думайте про те, що вгорі, а не про те, що на землі. Бо ж ви вмерли, а життя ваше сховане в Бозі з Христом» (Кол. 3:2-3).

ЗМАГАТИСЯ НЕЗАКОННО...

Апостол Павло через свої листи християнським спільнотам неодноразово закликав віруючих людей до змагань. Під «змагатися» завжди малося на увазі боротися за щось, перевершити когось у чомусь, домагатися кращих результатів, досягати мети, протистояти, чинити опір, виконувати якусь справу, докладати сил, перемагати...

Як приклад він наводив себе, застосовуючи метафори-порівняння: «Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але нагороду приймає один? Біжить так, щоб одержали ви... Тож біжу я не так, немов на непевне, борюся не так, немовби повітря б'ючі. Але вмертвляю й неволю я тіло своє, щоб, звіщаючи іншим, не стати самому негідним» (1 Кор. 9:24-27); «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду, я женусь до мети за нагородою високого покликання Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:13-14); «... час відходу мого вже настав. Я змагався добрим змагом, свій біг закінчив, віру зберіг» (2 Тим. 4:6-7).

Життя — це змагання

І можна з впевненістю сказати, що його християнське життя було суцільною боротьбою та змаганнями, в яких він протистояв злу, досягав кращого та звершував своє покликання. У 1 Кор. 9:27 (25 р. по Р. Х.) він каже: «я біжу», у Фил. 3:14 (64 р. по Р. Х.) говорить: «... я женусь до мети», у 2 Тим. 4:7 (67 р. по Р. Х., друге перебування в ув'язненні незадовго до смерті) він говорить: «... я свій біг закінчив, віру зберіг».

Царство Боже кожна віруюча людина повинна здобувати зусиллями, проти духовних ворожих сил, зла та гріха необхідно боротися, спокусам потрібно протистояти, із собою сьогоднішнім слід змагатися,

щоб завтра бути кращим.

Якщо говорити про будь-які спортивні змагання, то не існує такого виду спорту, в якому б не існувало чітких та зрозумілих правил. Щоб учасники змагань їх дотримувалися, суддівська колегія стежить за процесом змагань від початку та до кінця, запобігаючи порушенню правил та визначаючи переможців.

Порушників правил карають, знімають зі змагань, анулюють результат, позбавляють перемоги, дискваліфікують на певний термін. Апостол Павло у своїх повчаннях застерігав: «А як хто йде на змаги, то вінка не одержує, якщо незаконно змагається» (2 Тим. 2:5). Тобто він говорить про те, що видимий успіх не може вважатися досягненням, якщо здобувався нечесно, всупереч волі Бога, з порушенням Його закону. Такий результат не буде відзначений нагородою.

Незаконно змагатися — це діяти не за правилами. Якщо в спортивних змаганнях можна якось підкупити нечесних арбітрів, то в християнському житті такого не буває, адже над усіма є один Законодавець і Суддя, Який судить чесно, справедливо та неупереджено. Тому боротися, змагатися та досягати вінця спасіння можна лише тими способами, які Він передбачив, згідно з Його вимогами та постановами.

За чіткими правилами?

Із деяких біблійних історій можна побачити, настільки Бог вимогливий до дотримання Своїх правил. Одного разу цар Давид вирішив перемістити Божий ковчег з Авіадамового дому, в якому він перебував тривалий час, до Єрусалиму. Спочатку все було добре. Ковчег винесли з дому, поставили на нового воза і повезли. Тридцять тисяч з вибраного війська, яке зібрав Давид, супроводжували його. Процесія виглядала феєрично, про що сказано: «А Давид та весь Ізраїлів дім грали перед Божим лицем усією силою та піснями, і на цитрах, і на арфах, і на бубнах, на гуслах, і на цимбалах» (2 Сам. 6:5). Можна тільки уявити це духовне

та емоційне піднесення.

Чи не так починаються майже усі справи, ціль яких — прославити ім'я Господнє? Багато хороших емоцій, натхнення, привабливий зовнішній вигляд всього, що відбувається... Усе ніби робиться в інтересах Господніх. І ось момент істини: а чи за своєю суттю все відповідає Божим стандартам, чи немає відхилень від Його правил? Від відповіді на нього залежатиме кінцевий результат. Адже, якщо змагатися незаконно, то й успіху не буде.

Далі про згадану подію читаємо: «... Узза простяг руку до Божого ковчегу, і схопив його, бо зновилась була худоба. І запалився Господній гнів на Уззу, і Бог уразив його там за цю провину. І Він помер там при Божому ковчезі» (2 Сам. 6:6-7).

Давид налякався. Процесія зупинилася. Хто був винуватцем всього, що сталося? На перший погляд, здавалося, Узза. Та першопричиною насправді був неправильний спосіб переміщення Божого ковчегу. Не на возі, а на жердинах в руках левитів можна було переносити ковчег. Такий порядок визначив Сам Бог. І, без сумніву, усі причетні до перевезення були обізнані з цим. Проте мовчазливо спостерігали за рухом ковчегу не за правилами. Узза став уособленням вини багатьох.

Чи не через таке ставлення до Божих справ іноді когось можуть спіткати прикрі невдачі? Риторичне запитання. У Новому Завіті читаємо про історію, яка мала аналогічне завершення. У церкві апостольських часів люди мали відчуття надзвичайної близькості один до одного. Усе, що вони мали, продавали та кошти приносили апостолам для того, щоб їх використати на різні потреби. Серед таких людей було подружжя Ананія та Сапфіри. Продавши своє майно, частину з виторгованих коштів вони заховали. Іншу частину принесли громаді, видаючи її за всю суму отриманих із продажу коштів. Наслідком цього була їхня смерть, бо, як заявили апостоли, вони неправду сказали не людям, а Духові Святому. Нібито хорошу й потрібну справу зробили, але в ній — неправда, яка й показала, що це зроблено не за правилами.

Покора чи жертва?

І ще одна історія. «І сказав Самуїл до Саула: «... Тепер іди, і поб'єш Амаліка, і вчиниш закляттям усе, що його, і не змилюєш над ним. І позабаваш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худобини, від верблюда й аж до осла» (1 Сам. 15:1-3). Бог дав вичерпний перелік того, що має бути знищено. «А Саул побив Амаліка від Хавілі аж до місця, де йдеш до Шуру, що навпроти Єгипту. І зловив він Агага, амалікського царя, живого, а весь народ зробив закляттям, та й побив вістрям меча. Та змилює Саул і народ над Агагом, і над найліпшим з його худоби дрібної й з худоби його великої та з товару вгодованого, і над вівцями, та над усім добром, і не хотіли зробити їх закляттям. А все маловарте й худе — його зробили закляттям. І було Господнє слово до Самуїла й казало: «Жалкую, що Я настановив Саула за царя, бо він відвернувся від Мене, а слів Моїх не виконав» (1 Сам. 15:7-11).

Саул легковажно поставився до вказівок Господа. Логічний, раціональний підхід до розпорядження захопленим майном, керування не словом від Бога, а емоціями на власний розсуд стали причиною чергового грубого переступу, який підтвердив непокору Саула.

Бог наказав Саулові знищити все. Проте той вирішив за краще принести Йому дещо з захопленого в жертву. Цей вчинок став фатальним. Перемога над ворогом стала власною поразкою перед Богом, бо той, хто незаконно змагається, вінця не отримає.

У цьому випадку в конфлікт вступили два важливі поняття — покора і жертва. Дуже важливий для нас урок: Богові не потрібна жертва ціною покори. Якщо в житті християнина немає покори, то ніякими жертвами Бога задовольнити тоді уже неможливо.

Отже, змагаючись за своє спасіння та за справи служіння Богові, робимо це законно, за Його правилами. Лише так досягнемо успіху і здобудемо нагороду.

Гор Крошук.

ЯК ЛЮДИ ПІЗНАВАЛИ БОГА ДО ПОЯВИ БІБЛІЇ?

Навіть коли люди не мали написаного Божого Слова, вони мали можливість приймати, розуміти Бога і коритися Йому. Насправді сьогодні у світі існує ще багато регіонів, де Біблія недоступна, але люди можуть знати і знають про Бога.

Це питання стосується одкровення — Бог відкриває людям те, що Він бажає, щоб ми знали про Нього. Хоча Біблія не завжди існувала, людина завжди мала можливість отримувати й розуміти Боже одкровення.

Існують дві категорії одкровення — загальне та особливе. Загальне — це те, що Бог повідомляє всьому людству. Зовнішній аспект загального одкровення проявляється в тому, причиною або джерелом чого має бути Бог.

Одкровення загальне

Якщо такі речі існують, значить, має бути причина їхнього існування — Бог повинен існувати. Написано: «Тож Його невидиме — Його вічна сила і Божественність — від створення світу через творіння стає зрозумілим. Так що немає їм виправдання» (Рим. 1:20). Усі люди в цілому світі можуть споглядати творіння й знати, що Бог існує. Псалом 18:2-5 пояснює, що творіння чітко промовляють про Бога мовою, зрозумілою для всіх. «Немає мови, немає слів, де би не чулися їхні голоси. По всій землі пішло їхнє відлуння, і їхні слова — до кінців світу!» (в. 4-5). Одкровення природи очевидне. Ніхто не зможе виправдатися своїм незнанням. Не існує

алібі для атеїста та немає жодного виправдання для агностика.

Внутрішнім аспектом загального одкровення є існування нашої совісті. «Адже те, що можна знати про Бога, відоме їм, тому що Бог їм відкрив» (Рим. 1:19). Через присутність нематеріального аспекту люди усвідомлюють, що Бог існує.

Ці два аспекти загального одкровення підтверджуються розповідями багатьох місіонерів, що зустрічали племена тубільців, які ніколи не бачили Біблії та не чули про Ісуса. Проте коли їм викладався план спасіння, то вони вже знали, що Бог існує, бо бачили докази про Нього в природі, і знали, що потребують Спасителя, тому що їхня совість засуджувала їх у гріхах і переконувала у потребі в Господі.

Одкровення особливе

Окрім загального одкровення, існує одкровення особливе, яке Бог використовує, аби повідомити людству про Себе та Свою

волю. Особливе одкровення приходить тільки до певних людей у певний час.

Приклади знаходимо у Святому Писанні: жереб (Дії 1:21-26; також див. Прип. 16:33); Урім і Тумім (особливий вид жереба, який використовував первосвященик, див. Вих. 28:30; Числ. 27:21; Повт. Зак. 33:8; 1 Сам. 28:6 і Езд. 2:63); сні й видіння (Бут. 20:3, 6; 31:11-13, 24; Йоїл 2:28); прихід ангела Господнього (Бут. 16:7-14; Вих. 3:2; 2 Сам. 24:16; Зах. 1:12) і служіння пророків (2 Сам. 23:2; Зах. 1:1).

Це далеко не вичерпний перелік усіх випадків, але вони можуть бути прикладами одкровення цього виду.

Біблія — у тому вигляді, якою ми її знаємо, — також є формою особливого одкровення. Однак це окрема категорія, оскільки представляє інші форми особливого одкровення. Петро, який разом з Іваном був свідком розмови Ісуса з Мойсеем та Іллею на горі Преображення (Мт. 17; Лк. 9), заявив, що «ми маємо ще непорушне пророче слово» і добре робимо, «зважаючи на нього як на світильник, який світить у темному місці» (2 Петр. 1:19).

Біблія містить у письмовій формі всю інформацію, яку Бог хоче, щоб ми знали про Нього та Його план. Насправді Біблія містить усе, що потрібно знати, аби мати близькі стосунки з Господом.

Найяскравіше одкровення

Перш ніж Біблія в сучасній формі стала доступною, Бог використовував безліч засобів, щоб явити Себе та Свою волю людству. Вражає те, що Бог використовує не одну форму, а багато. Це змушує нас бути вдячними за те, що Він дав нам Своє Слово та зберіг його для нас до сьогодні. Ми не покладемося на ласку когось, хто би передав нам Господні слова, а можемо вивчати сказане Ним самостійно!

Звичайно, найяскравішим одкровенням Бога став Його Син, Ісус Христос (Ів. 1:14; Євр. 1:3). Коли Ісус прийняв людську подобу, аби перебувати серед нас, сам цей факт говорив красномовніше за будь-які слова.

Коли Він помер за наші гріхи на хресті, у нас не залишилося сумнівів, що Бог є любов (1 Ів. 4:7-12).

ДВА КЛЮЧІ ДО ПІЗНАННЯ БОЖОЇ ВОЛІ

Щоб пізнати Божу волю щодо конкретної ситуації, переконайтеся, що те, про що ви просите або що збираєтеся зробити, Біблія не забороняє; і що це прославить Бога і допоможе вам зрости духовно.

Якщо ці два аспекти присутні, але Бог не дає того, про що ви просите, імовірно, Божа воля не в тому, щоб ви отримали те, про що просите, або ж вам просто слід почекати трошки довше.

Людяма іноді складно пізнати Божу волю. Ми хочемо, аби Бог конкретно вказував нам, що робити, де працювати, де жити, з ким одружуватись і т. д.

У Рим. 12:2 написано: «І не пристосовуйтеся до цього віку, але змінійтеся оновленням вашого розуму, щоб ви пізнавали, що то Божа

воля: добре, приємне і досконале».

Бог рідко дає людям таку безпосередню та конкретну інформацію. Він часто дозволяє нам самим приймати рішення. Єдине рішення, яке Бог не хоче, щоб ми приймали, — це гріх або спротив Його волі. Бог бажає, щоб ми приймали рішення, які відповідають Його волі.

Отже, як ми можемо знати Божу волю щодо нас? Якщо ми в близьких стосунках з Богом і справді прагнемо виконувати Його волю — Бог закладатиме Свої бажання у наше серце.

І якщо в серці справді є бажання виконувати Його волю, а не свою, Бог допоможе нам у всьому. «Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він здійснив тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4).

Якщо Біблія не забороняє того, про що ми просимо, і це дійсно вдовольнить нас і допоможе зрости духовно, тоді вона дає нам «дозвіл» прийняти це рішення.

ХРИСТІЯНИ-БІЖЕНЦІ — НЕДООЦІНЕНИЙ РЕСУРС МІСЦІ БОЖОГО НАРОДУ У СВІТІ

Чимало християн в Україні з початком повномасштабного вторгнення росії зіткнулися з дилемою, залишатися їм в Україні чи виїжджати. Залишатися означає так чи інакше брати в руки зброю, а їхати — значить, рятувати своє життя і життя своїх дітей від травматизації війни.

Звісно, у цьому дуалізмі вибору є й інші відтінки. Не всі, хто сповідує пацифізм, тобто відмову від використання зброї та участі у бойових діях, змогли виїхати з України. Так само, як і ті, хто виїхав, не обов'язково є пацифістами. Причин для виїзду багато: вік, стан здоров'я, кількість дітей...

Агресія росії проти України спричинила виїзд за кордон понад 10 мільйонів людей, серед яких тисячі євангельських віруючих, що зазвичай мають багатодітні сім'ї. Багато з них почали шукати церкву за місцем нового проживання, а деякі навіть проявили ініціативу щодо створення церков там, де оселилися. За рік виникли десятки нових українських церков у Європі, а ті, які вже існували, наприклад у Польщі, зросли в кілька разів. З одного боку, це продемонструвало місіонерський потенціал українського євангельського християнства. А з іншого — християнські біженці, попри свою патріотичну позицію, не готові йти воювати, реалізуючи свій обов'язок перед батьківщиною.

І тут немає нічого дивного, адже ніхто не хоче воювати. Та й Новий Завіт, до якого ми звертаємося для корекції своїх дій, характеризує послідовників Ісуса Христа як чужинців і мандрівників.

Послідовники Христа — мандрівники та чужинці у світі

Апостол Яків звертається до віруючих так: «Яків, раб Бога й Господа Ісуса Христа, дванадцятим племенам, які в розпорощенні...» (Як. 1:1).

Хто такий Яків? Брат Ісуса Христа і пресвітер Єрусалимської церкви. Чому він пише свій лист для всіх племен Ізраїлю? Відповідь очевидна: тому що в його громаді були представники всіх 12 племен, і вони виявилися розпорощеними по всьому світу. Єрусалимська церква була церковною паломників.

Єрусалим був центром Ізраїлю часів Ісуса Христа, а центром Єрусалиму був храм. Сюди їхали на свята юдеї з усього світу! І всі вони опинялися у зоні впливу Єрусалимської церкви. Активна проповідницька діяльність апостолів привела до феноменального поширення Божого Слова — тисячі паломників Єрусалиму почули проповідь, і багато хто з них повірив у Ісуса Христа! Але чи залишалися вони в Єрусалимі? Ні, вони поверталися туди, де жили, і таким чином несли Євангеліє до своїх міст... Церква в Римі, найімовірніше утворилася завдяки такій спонтанній місіології.

І ось, Яків, пастор Єрусалимської церкви, де більшість живе не в Єрусалимі, а по всьому світу, звертається до них як до тих, хто в розпорощенні! І це перша відома характеристика християн! Вони розпорощені по світу.

Ще один текст на цю тему ми знаходимо у посланні апостола Петра. Він починає своє послання так: «Петро, апостол Ісуса Христа, захожанам Розпорощення: Понту, Галатії, Каппадокії, Азії й Віфінії, вибраним...» (1 Петр. 1:1) і продовжує: «Благодарю вас, любі, як прихоськів та подорожніх, щоб ви здержувалися від тілесних пожадливоростей, що воюють проти душі» (2:11). Петро йде ще далі і називає християн прихоськами й подорожніми.

До 24 лютого 2022 року ми читали ці тексти Біблії як інформацію про минуле і не застосовували ці тексти до себе... Але тепер ми сприймаємо ці

характеристики буквально...

Ось невтішна статистика: за кордоном України перебувають 8 177 000 громадян. З 41 мільйона громадян понад 20% населення — за кордоном. Ми тепер мандрівники на чужині, і ці слова можна буквально застосувати до нашого життя.

Та це лише соціальна складова. Розглянемо духовну складову. Світ, у якому ми народилися та до якого прийшли через Христа, не належить нам. Ми чужі в цьому світі, незалежно від того, як ми намагаємося інтегруватися.

Чому? Тому що ми йдемо за відкинутим Богом... Христос хоч і є Творцем цього світу, але у світі цьому Він був чужим! Він народився як внутрішньо переміщена особа у своїй країні. Його мати Марія — з Назарету, але Він народився у Віфлеємі. Потім, у віці приблизно двох років, Йому довелося стати біженцем. Він та його батьки, Марія і Йосип, були змушені втікати за межі своєї країни — до Єгипту. Коли ж Він почав своє служіння, виявилось, що Він відкинутий — «до своїх Він прийшов, та свої Його не прийняли...» (Ів. 1:11). У підсумку Він був засуджений на смерть і розп'ятий на хресті.

Віруючі в Єрусалимі, буквально через три-чотири роки після заснування Церкви в день П'ятидесятниці (близько 33–36 років нашої ери), були розігнані та зазнали гоніння. І це тривало протягом усього I століття. Апостол Павло пише: «Адже всі, хто в Ісусі Христі бажає жити благочестиво, будуть переслідувані» (2 Тим. 3:12). Як бачимо, це невтішна характеристика.

Усі віруючі — мандрівники і чужинці

Уважно читаючи Біблію, ми побачимо, що мандрівниками і чужинцями були не лише послідовники Христа, а й усі віруючі люди Старого Завіту. Найяскравіший приклад — Авраам. Він став мандрівником не тому, що його переслідували за віру, а тому що Бог закликав його покинути свою землю. «І сказав Господь Авраму: Вийди з твоєї землі й з роду твого, і з дому батька твого — в землю, яку Я тобі покажу» (Бут. 12:1).

А тепер питання: чи є в Біблії принципи, які б характеризували життя мандрівника і чужинця? Так, є. Розглянемо їх через призму життя Авраама, а також ранньої християнської Церкви.

Вміння чути голос Божий

Авраам вирізняється вмінням чути Бога. У Бут. 17:1 читаємо: «Коли Аврамові було дев'яносто дев'ять років, з'явився йому Господь і сказав: Я — Бог Всемогутній! Ходи передо Мною і будь досконалим!».

Авраам чув Бога кілька разів. І слідував Його голосу, навіть якщо це призводило до радикальних змін у його житті.

Чи вмієте ви чути Божий голос? Бог звертається до кожного віруючого індивідуальним способом. Бог говорить і сьогодні, але Його методи завжди різні. Що він говорить вам? Ми часто зосереджуємося на

тому, як Він говорить, хоча варто зосередити увагу на тому, що Він говорить нам.

Для нас головним засобом для того, щоб почути Божий голос, є Святе Письмо. Але Бог може використовувати різні засоби. Головне — не лише почути, але й застосувати його.

Вміння розмірковувати над Божим Словом і застосовувати його

Про це ми читаємо в Лк. 21:20-22: «Коли ж побачите, що Єрусалим оточений військами, тоді знайте, що наблизилася його спустошення. Тоді ті, хто в Юдеї, хай втікають у гори; а хто всередині міста, хай виходять; ті, хто в околицях, хай не входять до нього, бо то будуть дні помсти, щоб сповнилося все написане».

Ці слова Христа збулися буквально через кілька десятиліть. Коли у 70 році війська римського полководця Тита оточили місто та зруйнували його, послідовники Христа вже покинули Єрусалим і перемістилися до міста Пелла, яке було найближчим безпечним місцем.

Християни Єрусалиму бачили всю безперспективність повстання юдеїв проти римлян і усвідомлювали, що цей відчайдушний крок призведе до повної поразки і знищення.

Сучасні християни за подібних обставин можуть не мати такої впевненості, але вони мають робити вибір. Захищати чи покидати — тут немає єдиної правильної відповіді, але кожен може розмірковувати про волю Божу у своєму житті.

Вміти поклонятися Богу в нових умовах

Коли Авраам покинув землю свого проживання, всюди, де би не прийшов, він встановлював жертovníки Богові «І збудував там Аврам жертovníк Господу, Який йому з'явився» (Бут. 12:7).

Де б ми не були, ми створюємо місце для поклоніння Богу. Для християн таким місцем поклоніння є місцева церква, громада християн, яка збирається разом.

Потенціал християн-біженців

Залишивши свою країну, християни-біженці не змінили свою національність, ідентичність та ментальність. Навпаки, саме на чужині вони по-новому відчують національну ідентичність і належність до народу, де народилися. Саме тут, на чужині, вони не лише відкривають для себе проблеми своєї нації, а й порівнюють її з іншими націями, бачачи можливості, які допомагають їм найкраще задіювати себе в цьому світі.

У чому ж можна бачити потенціал християн-біженців з України для Христа, Його Царства і місцевої церкви? Чи існує взагалі у біженців якийсь потенціал?

По-перше, Святе Письмо не засуджує мирних людей за те, що вони втікають від війни чи залишають свою країну. У деяких випадках Нового Завіту ми бачимо заклик утікати від військових дій. Ті, хто встиг втекти, повинні усвідомити, що для них починається новий етап життя, вони ніби народжуються заново. Їм необхідно інтегруватися в країні, куди вони прибули, та розуміти, що вони мають зв'язок як зі своєю рідною країною, так і з новою, яка їх прийняла.

По-друге, виїзд із зони військових дій може сприяти швидшому зціленню від травм війни. Мирне небо також лікує і допомагає повернутися до мирного життя.

По-третє, саме у країні притулку християни можуть краще зрозуміти, як світ ставиться до подій війни у їх державі, як сприймає нашу історію та національні питання. І тут нас може чекати здивування: більшість людей байдужі історія та національні питання.

Більшість байдужа до військових конфліктів у світі. Наприклад, нині у світі ведеться близько 26 війн та збройних конфліктів, але мало хто може перелічити, де саме тривають бойові дії. Тільки невелика кількість експертів може назвати їх і класифікувати. І дивуватися не варто, бо й самі українці мало що знають про інші збройні конфлікти.

По-четверте, перебуваючи саме в такому контексті життя, українські віруючі можуть доходити до висновку, що допомога своїй країні буде систематичною саме через них, а не через міжнародні організації, які мають ресурс допомоги на невеликий термін. Це ми бачимо на прикладі Польщі, яка у перші місяці війни стала місцем гуманітарної допомоги від сотень місій та благодійних організацій, але це було торік. А цього року кількість благодійних організацій у Польщі можна порахувати на пальцях однієї руки. Українські віруючі, приїжджаючи на нове місце,

шукають собі подібних, щоб разом поклонитися Богові в нових умовах і на новому місці. Але коли виникають нові громади, ми бачимо, що вони копіюють свій український досвід і не завжди готові до змін у церковному житті та богослужінні. А щодо цього потрібно підходити творчо і бути відкритими до змін. Потрібно по-новому глянути на проведення богослужінь і не боятися змінювати форму. Так, лише в Німеччині за півтора року війни українські біженці організували 54 громади. І це говорить про те, що віруючі з України бажають зберегти українську ідентичність, проводячи богослужіння українською мовою і не забуваючи про свою Батьківщину.

Гострі питання

Українські біженці зіткнулися з різними гострими питаннями, коли емігрували до інших країн. І перше — це питання прощення. Воно не завжди стосується особистого прощення того, хто завдав нам шкоди. Воно стосується також колективної вини народу-окупанта, чия армія прийшла грабувати чужу землю. Це питання залишається відкритим, адже всі заклики Христа стосуються особистого прощення тих, кому завдано шкоди, і ніде не стосуються колективної вини.

Друге питання, яке порушують українські християни, — це необхідність прийняття всього, що сталося у їхньому житті. Хтось залишив свій дім, а хтось залишився без нього, бо він зруйнований. Хтось залишився без батька чи матері, чоловіка чи дружини, сина чи доньки, брата чи сестри. Війна приносить смерть. І це жахливе відчуття викликає справедливе запитання: чому саме вони загинули? Або що я міг зробити, щоб врятувати їхнє життя?

Третє питання стосується ставлення до національного питання. Чи залишаються християни в тому етносі, в якому народилися, коли наворачтаються до Христа? Це головне чи другорядне питання? Донедавна національне питання у християн-протестантів було другорядним. Але тепер виявляється, що це зовсім не так. І тут виникає багато проблем, які тягнуться ще з далекого минулого. Так, український історик Ярослав Грицак у своїй книзі «Подолати минуле: українська версія глобальної історії» намагається запропонувати поглянути на минуле по-новому. Він закликає: «Ми маємо лише один обов'язок перед історією — її переписувати».

Отже, іншими словами, ми повинні переосмислити минуле і надати йому нову інтерпретацію. І тут виникає питання: чому українські християни-протестанти не приділяли уваги національному питанню? Чому вони до останнього використовували російську мову як мову богослужінь, теології, навчання, спілкування тощо? Чи було це другорядним питанням, чи просто віруючі-протестанти ще не досягли певного рівня розуміння?

Очевидно, ці питання потребують відповіді, і ці відповіді повинні лунати не лише в середовищі пасторів і богословів, які залишилися в Україні, а й серед тих, хто залишив країну і перебуває в еміграції.

Життя в часи невизначеності

Війна практично змінила все і змусила значну кількість віруючих покинути країну. Але виїзд із країни не змінив християн. Вони як і раніше залишаються українськими віруючими, лише що тепер живуть в інших країнах, намагаючись інтегруватися в місцеві спільноти і зцілитися від травм війни. І мають великий потенціал служити Богу там, де перебувають. Вони можуть відкрити для себе зі Святого Письма, що ранньохристиянська Церква також була Церквою біженців, а віруючі називалися мандрівниками та чужинцями у цьому світі. І мало що змінилося з тих давніх часів. Тому важливо по-новому знайти своє покликання і побачити Бога у своєму житті.

Християни-біженці по-новому вчать чути Бога, практикувати Боже Слово та поклонятися Богові в нових умовах. І хоча вони прагнуть до сталого миру, та розуміють, що наразі це неможливо, тому необхідно сприймати нові умови не лише як виклик, а й як можливість для служіння і самореалізації.

Віруючим біженцям необхідно побачити свій потенціал у нових умовах і продовжувати бути Тілом Христовим у цьому світі. Вони не лише ясніше розуміють свою національну ідентичність, а й усвідомлюють, наскільки відрізняються в якісному плані від євангельських віруючих тих країн, де вони почали проживати. У цьому плані необхідно бути відкритим для Бога і розуміти, що все, що відбувається у цьому світі, контролює Всевишній, і Він продовжує вести Свою Церкву як «ковчег спасіння» для світу, що заблукав і потребує світла Божого Слова.

Костянтин Тетерятников.

СИЛА БОЖОЇ МИЛОСТІ

Ми — люди — схильні до накопичення. Хочемо не просто щось мати, а мати достатньо. Хвилюємось, щоб в домі було достатньо їжі. Розраховуємо, щоб грошей вистачило на місяць. Сподіваємось, що все піде за планом...

Проте життя вносить корективи, і часом потреби змінюються миттєво. Як не втратити Божий мир та віру у Його доброту, коли здається, що все вже втрачене?

Боже Слово обіцяє, що в нас буде все необхідне — навіть коли ми не впевнені у завтрашньому дні! Божу милість для нас оновлюється щоранку, і її завжди достатньо на прийдешній день.

Божу милість невечерня

Всезнаючий Бог цілком усвідомлює, з чим ви зіткнетесь вже наступної години. Він знає, за яких обставин ви прокинетесь завтра. Він Всемогутній, і саме тому оновлює Свою милість до нас щоранку — щоб ми могли вистояти у будь-яких обставинах.

Коли апостол Павло написав свої добре відомі слова до филип'ян, він говорив саме про Божу милість: «Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, в Ісусі Христі» (Фил. 4:13). Двома віршами вище ви прочитаєте, що «все» пов'язане саме з життєвими обставинами апостола. Й

неважливо, добрі вони були чи погані!

«Не за недостатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й у всім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці», — пише апостол. А як висновок додає, що може все — «у Христі» (Фил. 4:11-12).

Життєві події можуть здаватись несподіваними, та для Бога вони точно не є сюрпризом. І Його щоденне милосердя аж ніяк не закінчується за якихось обставин.

Кожного світанку зі сходом сонця Він дає нам Свої дари — благодать, силу, мудрість і терпіння, усе, що нам знадобиться для життя сьогодні та завтра! Хоча щоденні вимоги часто змінюються, Боже милосердя незмінне, і Його благодаті завжди достатньо.

Ісус — остаточно Божу милість для нашого життя

Допоки ми працюємо над тим, щоб накопичити достатню енергію, терпіння, мотивації, любові, сил, фінансів чи будь-чого іншого, потрібно не забувати, що Його милість вже працює у нашому житті. Насправді вже не потрібно для всього цього щось робити — потрібно вміти прийняти!

Павло писав: «Бо живемо згідно з тим, у що віримо, а не з тим, що бачимо» (2 Кор. 5:7). Тож кожен новий день починається з прийняття вірою того, що Бог вже зробив для нас.

Ми навчилися довіряти Богові спасіння, але і це є простим актом віри та прийняття: «Бо саме Божою милістю спаслися ви завдяки вірі. Спасіння не є ваша заслуга, то є дар Божий. То не винагорода за чийсь труд, й не те, чим хтось міг би хвалитися» (Еф. 2:8-9).

Чому ж тоді все інше ми прагнемо «заробити» власними силами? Чи не легше було б, перебуваючи в Божому Дусі, знайти милість із Його обітницями, яких так багато в Його Святому Слові? Чи не краще було б визнати Його милість до нас та отримувати все, що ми маємо у Христі?

Апостол Павло саме так і робив, адже написав: «Благословенний Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа. У Христі Він благословив нас усіма духовними благословеннями на небесах» (Еф. 1:3).

Коли Ісус вмирав на хресті, рятуючи наші душі, Він останнім подихом завершив великий план нашого спасіння. «Спробувавши трохи оцту, Ісус мовив: «Звершилося!». Тоді, схиливши голову, Він помер» (Ів. 19:30).

На хресті Христос завершив справу, що Йому доручив Небесний Отець. Він зробив можливим для нас перебувати в Ньому — як у вічності, так і тут, на землі. Його робота зі спасіння завершилася, й Божу милість та благодать стали доступними для нас завдяки Його жертві. Усе, що нам слід робити, — приходити до Нього щоранку та приймати милість і благодать.

Ми можемо пережити Його милість та благодать щоранку

Щоденні труднощі виявляються не такими й страшними, коли ми відкриваємо для себе нескінченне необмежене та нестримне Боже милосердя. Милосердя вкорінене в Його характері, воно існує поза часом, воно ніколи не змінюється.

Пророк Єремія описував це так: «Бо ласка Господа безмежна, бо Його милосердя — невечернє. Вони оновлюються знов щоранку, адже велика праведність Твоя. Душа моя говорить: «Господь — мій Бог», тому надію покладаю я на Нього. Господь благодійний до тих, хто сподівається на Нього, той до душі Йому, хто Його прагне. Яке то благо сподіватись тихо на Господа прихід!» (Плач 3:22-26).

Боже милосердя невечернє, бо Він — наша частка! Він — наш спадок, коли ми перебуваємо у Христі!

Цар Давид колись написав: «Господь — це спадщина моя, мого життя це чаша. Моє майбутнє у Твоїх руках. Мені щасливий випав жереб, о так, чудесну частку я здобув. Благословляю Господа. Дає мені поради Він і навіть уночі керують мною почуття оті. Господь завжди переді мною. Коли зі мною Він, завжди я у безпеці. Тому щасливий я, втішається душа, я житиму в безпеці» (Пс. 16).

Сонце сходить щодня, щоб освітити та зігріти землю. Щоранку вітаймо новий день, будучи впевненими в Його милості до нас і готовими зустріти все, що цей день може нам принести. І нехай ця впевненість буде народжена не нашими зусиллями, а вірою в Його милість та благодать. Адже Його Слово говорить: «І це не те, що ми спроможні самостійно виршити так, ніби воно йде від нас. Швидше ця сила — від Бога» (2 Кор. 3:5).

УГОДА З БОГОМ

Який вигляд має угода з Богом? Це пречудово ілюструють стосунки Бога з Авраамом: «І сказав Господь Авраму: піди з землі твоєї, від роду твого і з дому батька твого [і йди] у землю, яку Я покажу тобі; і Я споряджу від тебе великий народ, і благословлю тебе, і звеличу ім'я твоє, і будеш ти благословенням; Я благословлю тих, що благословляють тебе, і тих, що лихословлять тебе, прокляну; і благословляться у тобі всі племена земні» (Бут. 12:1-3). Що ж зробив Аврам на Божу пропозицію? Те, що сказав йому Господь: «І пішов Аврам...»

Але Бог укладав завіти не лише із старозавітними патріархами.

Наприклад, свого роду завіт ми бачимо між Ісусом Христом і рибалкою Симоном: Господь «сказав Симону: відпливи на глибину і закиньте сіть свої для лову. Симон сказав йому у відповідь: Наставнику, ми трудилися всю ніч і нічого не виймали, але за словом Твоїм закину сіть. Зробивши це, вони наловили дуже багато риби, аж проривалася сіть у них... Побачивши це, Симон-Петро припав до колін Ісусових і сказав: Господи, відійди від мене, бо я чоловік грішний!.. І сказав Ісус Симону: не бійся, віднині будеш ловцем людей. І, витягнувши обидва

човни на берег, залишили все і пішли за Ним» (Лк. 5:4-11).

Отже, Христос обіцяє рибалці Симону стати «ловцем» людей, а Симон, що згодом стане апостолом Петром, покинувши багатий улов і пішовши за Спасителем, тим самим висловив свою згоду і уклав з Богом завіт.

Але і це ще не все. Адже подібна угода проглядається і в діях хворої жінки, що «дванадцять років страждала на кровотечу, витратила на лікарів усе своє майно і в жодного не змогла викуватися» (Лк. 8:43). Зверніть увагу на хід її думок і дій: «... вона

казала сама собі: як тільки доторкнусь до одягу Його, одужаю» (Мт. 9:21), і коли втілила задум, тобто доторкнулася «до краю одягу Його» (Лк. 8:44), «вмить кровотеча у неї зупинилась», тобто вона отримала довгоочікуване зцілення. Так здійснилася її угода з Богом. Саме угода, ініціатором якої був Господь, бо тільки Він міг дати людині подібну думку і згодом втілити її.

Отже, які уроки ми можемо отримати з цих трьох біблійних прикладів? Бог укладає завіти з кожним персонально: для когось це може бути довгоочікуваний син, який успадкує землю і все твоє майно, як це було у випадку з Авраамом; для когось це може бути позбавлення нудної, виснажливої роботи рибалки і змога творити дивовижні речі, як це було у випадку із Симоном-Петром; для когось це може бути зцілення від тривалої хвороби, як сталося із кровоточивою жінкою.

Але угода-завіт є обов'язково, бо таким чином людина переконується у вірності і могутності Божій, а зі свого боку вчиться бути покornoю і слухняною Богові, що, власне, продемонстрували згадані герої віри: Авраам, Петро і жінка, чий ім'я залишилося невідомим для нас.

Саме віри, бо без віри неможливо мати стосунки з Богом, а героєм людини стає саме завдяки стосункам з Ним.

god.in.ua.

ДВА РАЗЮЧІ РЕЗУЛЬТАТИ

Ця подія сталася з апостолом Павлом під час його перебування на острові Мальті: «Коли ж... набрав багато хмизу і поклав на вогонь, тоді змія, вилізиши з жару, повисла у нього на руці. Інopleмінники, побачивши змію, звисли у нього на руці, говорили один одному: «Певне, цей чоловік убивця, коли його, врятованого від моря, суд Божий не залишає жити». Але він, струсивши змію у вогонь, не зазнав ніякої шкоди. Вони ж чекали, що в нього буде запалення або він раптово впаде мертвою; але, довго чекаючи і побачивши, що з ним ніякої біди не сталося, змінили думку і говорили, що він Бог» (Дії 28:3-6).

Подібне з Павлом вже відбувалося під час його перебування в Лістрах: народ, «побачивши, що зробив Павло (зцілив розслабленого), підніс голос свій, говорячи по-лікаонськи: «Боги в образі людському зійшли до нас». І назвали Варнаву Зевсом, а Павла — Гермесом...» (Дії 14:11-12). От лише в Лістрах Павла в підсумку побили камінням (слід зазначити, зовсім не з його вини), а в Мальті все закінчилося куди благополучніше: «Батько Поплія (начальника острова) лежав одержимий гарячкою і болем у животі. Павло увійшов до нього, помолився і, поклавши на нього свої руки, зцілив його. Після цієї події інші на острові, що мали недуги, приходили і зцілювалися, і віддавали нам велику шану, а при від'їзді наділили нас усім потрібним» (Дії 28:8-10).

Що масмо в підсумку? Місцеві жителі помилково визнають Павла Богом, але якщо в Лістрах це закінчилося відкиданням Павла, то на Мальті багато людей отримали фізичне зцілення, а зарозом почули Благую Вістку про Господа Ісуса Христа, що за умови її прийняття принесло і зцілення духовне.

Який же урок візьмемо з цих біблійних прикладів? Люди можуть діаметрально протилежно реагувати на Божі дива та проповідь Євангелія, і ця реакція часто не залежить від особи благовісника, а винятково від конкретних обставин. Це треба пам'ятати і не приписувати успіхи (або ж провали) своєї проповіді лише власним талантам і силам, а поклатися в цьому тільки на Бога Живого, Який здатен навіть з людських забобонів отримати реальну користь.

УЯВЛЯТИ БОГА ПОСТІЙНО

Віра в Бога покликана передусім відкрити наші духовні очі — кожен із нас повинен побачити себе таким, яким є, і пізнати Бога. Від того, наскільки правильним буде наше розуміння та сприйняття Господа, безпосередньо залежатиме відповідність нашого ходження перед Ним Його волі.

Укнизі псалмів читаємо: «... до грішника Бог промовляє: «Чого про устави Мої розповідаєш, і чого заповіді Мої на устах своїх носиш? Ти ж науку зненавидів, і поза себе слова Мої викинув. Як ти злодія бачив, то бігав із ним, і з перелюбниками накладав. Свої уста пускаєш на зло, і язик твій оману плете. Ти сидиш, проти брата свого наговорюєш, поголоски пускаєш про сина своєї матері... Оце ти робив, Я ж мовчав, і ти думав, що Я такий самий, як ти» (Пс. 49:16-21). Йдеться про людей, які знають Закон Божий, розповідають іншим і водночас самі не виконують його. Причиною такої фальшивої поборності є неправильне уявлення про Бога: «... ти думав, що Я такий, як ти».

Уява належить до найвищих пізнавальних процесів і необхідна для будь-якої діяльності. Вона породжується потребами, що виникають у житті людини,

і насамперед, потребою змінити ті чи інші предмети довкілля. Важко розпочати роботу, не уявивши готовий результат своєї праці, не відобразивши у свідомості поетапно своєї діяльності. Уява полягає у створенні нових образів (уявлень) шляхом переробки матеріалу, накопиченого сприйняттям, і уявлень, одержаних у попередньому досвіді. Вона нерозривно пов'язана з пам'яттю, спирається на її процеси, переробляючи і перетворюючи те, що в ній зберігається. Уява активно включає сприйняття, збагачуючи формування образів, якими оперує. Між уявою і мисленням існують тісні зв'язки.

Якби люди, про яких йдеться в згаданому вище псалмі, не просто зі Святого Письма знали про Бога, але й уявляли Його таким, то не дозволяли б собі мати спільність зі злодіями і перелюбниками, не обмовляли би свого ближнього...

Можливо, декому дивно чути, що потрібно уявляти Бога, проте це добре розумів один із тих, хто найкраще знав Бога, — цар Давид. Він уявляв Бога постійно, про що й сам говорив у своїх псалмах: «Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правіці моїй, й я не буду захитаний!» (Пс. 15:8). Віра в те, що Господь постійно поруч, викликала в нього певне уявлення, виходячи з досвіду стосунків із Ним, відчуттів Його близької присутності, сповнення Духом, набутих знань про Нього тощо. І це, як зазначив сам Давид, стає запорукою стійкості й непохитності у важкі періоди життя. Давид

знав, що Бог вірний Своєму слову і завжди поруч і відображав цю об'єктивну дійсність у своїй уяві.

Іноді християнам не вистачає благоговіння перед Богом. Причина — невміння сприймати той факт, перед Ким ходимо щодня, у Чий присутності перебуваємо, нестача Його живого сприйняття. Уява завжди виступає вищим рівнем сприйняття, аніж знання. І якби християнин не тільки накопичував інформацію про Бога, але й уявляв Його Таким, Який бачить і чує всіх і скрізь, то не дозволяв би собі патайки робити те, що вони роблять. Тому віруючій людині варто уявляти Бога. Думаючи про Нього, починаєш захоплюватися Ним. Пізнаючи Його, все більше й більше розумієш, що не можна не любити Його. Присутність Божої святості та досконалості викликає особливе захоплення. Такі періоди переживав уже згаданий цар Давид, про що співав «... згадаю про Бога й зітхаю, розважаю й мій дух оmlіває...» (Пс. 76:4).

У місці особливої присутності Бога, за межею земних турбот і клопотів Давид насолоджувався присутністю Бога, в уяві бачив Його красу і неповторність, тому й казав: «Одного прошу я від Господа, буду жадати того, — щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати приємність Господню» (Пс. 26:4).

Від того, наскільки ми пізнаємо Бога, залежить правильність нашого ставлення до Нього. Коли не просто знаєш, а бачиш в уяві, як Бог показує

людству Свою любов, віддавши Свого Сина Ісуса Христа в жертву, то пізнаєш Його велич і починаєш любити Його. Коли пізнаєш Його всемогутність та силу, коли Він творив світ і вершив безліч чудес впродовж історії людства, то неодмінно почнеш перед Ним благоговіти. Роздуми про Його святість і справедливість викликають відразу до гріха і всього роду зла. Повнота сприйняття Бога викликає непереморне бажання Його прославляти, Йому поклонятися і Йому служити.

Якщо ми не боїмося Бога і не вважаємо Його, то тільки тому, що не пізнали Його як слід. Пророк Ісаїя не бачив себе справжнім доти, доки йому не відкрилася святість Бога, і він промовив: «Горе мені, бо я занепашений» (Іс. 6:5). І коли в Бога виникла потреба в глшатаях правди, Ісаїя без сумніву та вагань виявив свою готовність бути посланим на служіння.

Бачимо таку послідовність: пізнавши Бога, він побачив себе справжнім, що змінило Його ставлення до Бога. Те, якими ми бачимо себе, відіграє важливу роль у формуванні нашого ставлення до Бога та людей поруч.

Наші уявлення про Бога різняться, залежно від рівня знань про Нього та досвіду практичного життя. І чим більше ми наближатимемося до Бога, пізнавати Його, тим більше спільного буде в цих уявленнях. Відчуття того, що Бог тримає нас за руку, викликати в нас такі ж емоції, як у Давида, який радів і захоплювався Богом.

Ігор Крошук.

ПОТРІЙНЕ СВЯТО ВІДЗНАЧИЛИ В СЕЛІ БАШЛИКАХ НА ВОЛИНІ

П'ятидесятницька церква в селі Башликах 15 жовтня відсвяткувала День подяки та 60-річчя створення місцевої громади, а також 100-річчя від часу, коли звістка Євангелія досягнула села.

Служіння відвідали гості — служителі Волинського об'єднання УЦХВЄ та християни з сусідніх церков.

Розпочав зібрання пресвітер Башлицької церкви Петро Федорчук. «Хоч у нашій країні тривожний час, Бог дозволив нам зібратися в цей день, подякувати Йому й згадати, як Він вів Свій народ».

До сьогодні церква зростає і на 1 січня 2023 р. налічувала 317 членів та 207

дітей. У церкві служать 29 вчителів недільної школи, дитячий хор налічує 120 учасників, ще 51 юний мешканець села є учасником підліткового хору. Під час богослужіння у церкві служать 16 братів-проповідників, є співочий гурт прославлення.

Пресвітер церкви с. Котова Сергій Бас зазначив: «Це церква, в якій діє, діяла і, віримо, далі буде діяти Божою благодаттю, яку знають в Україні й поза її межами. У ній народилося й виросло багато

служителів і проповідників. Нехай церква падає в ревності для Бога, а молоде покоління продовжує ревно працювати на тому фундаменті, який було закладено 100 років тому».

Пресвітер церкви с. Карпилівки Сергій Федорчук наголосив, що це свято важливе не тільки для місцевої церкви, а й для церков навколишніх сіл, тому що багато людей, присутніх на зібранні, — вихідці з Башлицької церкви. Башлики — колиска

багатьох церков. І зауважив, що діти не бачили того, що пережили діди й батьки, тому обов'язок старших християн — передати дітям Божі постанови.

«Благословення — це надіятись на Господа, бо хто надіється на Господа, той оновиться в силі», — нагадав Микола Сич, пресвітер церкви с. Грем'ячого. Про духовний ріст, мудрість і милість, які Бог являв у житті, розповів Степан Климчук, пресвітер села Ромашківки, прочитавши з Біблії: «Навчи нас, Господи, лічити так наші дні, щоб набуте серце мудре» (Пс. 89:12).

А пресвітер церкви Цуманя Федір Мушка розповів, як колись зібрання сповнялися силою Духа Святого, і підкреслив: «А огонь на жертівнику горітиме на ньому, не погасне» (Лев. 6:12).

Олександр Мельник, пресвітер церкви с. Прилуцького, згадав 1980-ті роки, коли на служінні в Башликах він був свідком того, як сходила сила Святого Духа під час співу пісень і переповнювала народ Божий.

«Якось на служінні, Бог відкрив через одного брата, що через три місяці Україна буде вільною, і так сталося», — пригадав Леонід Устимчук із села Борбина. І нагадав, що скоро прийде Господь, і ми маємо бути готовими до цього.

Закінчив святкове зібрання Василь Паламарчук, пресвітер церкви містечка Торчина, перший заступник голови Волинського об'єднання УЦХВЄ. Узявши за основу проповіді текст із Послання до колосян (3:15-17), він сказав: «Бог дивиться на кожного з нас і все записує в пам'ятну книгу. Що написано там про кожного з нас? Коли ми маємо страх Божий, живімо в Ньому, бо Бог бачить все! Господи, веди скільки буде життя на землі, й далі Церкву Своєю. Бережи її, наповняй від сили Твоєї, від благодаті Твоєї, а також наповняй доми спасенними людьми!».

Співом служили хор церкви с. Башликів, діти та гурт братів.

С. Піддубна.

У РІВНОМУ ВІДБУЛАСЯ ЗУСТРІЧ КЕРІВНИКІВ АКАДЕМІЧНОЇ ОСВІТИ УЦХВЄ

З ініціативи Департаменту освіти УЦХВЄ наприкінці жовтня в приміщенні місії «Добрий самарянин» зустрілися ректори та декани духовних навчальних закладів нашого братства.

Основною темою дискусії була реформа духовної освіти. Протягом двох днів освітяни розглянули ряд питань, як-от: реформа академічної духовної освіти згідно викликів сьогодення; формування церковної освіти УЦХВЄ; проблеми набору студентів та брак викладачів; гідне фінансування викладачів і працівників духовних навчальних

закладів; можливість створення християнського університету; зміни навчальних стандартів, методологія, оцінювання; створення вузькопрофільних програм для формування проповідників та лідерів служіння.

На зустріч був запрошений Тарас Дятлик, регіональний директор ScholarLeaders у Східній Європі, консультант із богословської освіти Overseas Council-United World Mission.

Він проінформував учасників зустрічі про роль міжнародного освітнього Альянсу в роботі навчальних закладів УЦХВЄ.

«Сьогодні ставити перед духовною освітою серйозні виклики, на які потрібно оперативно реагувати, — резюмував керівник Департаменту освіти УЦХВЄ Віктор Вознюк. — Керівники наших навчальних закладів це добре розуміють, тому нам було легко порозумітися і спланувати наступні стратегічні завдання».

Прес-служба Департаменту освіти УЦХВЄ.

ЯК ДОВІРЯТИ БОГОВІ

Довіра — це не плагін, який можна встановити за бажанням. Це щось, що народжується у процесі відносин, це результат разом пройденого шляху.

Тому не засуджуйте себе, якщо у чомусь сумніваєтеся, навіть якщо багато разів прочитали Біблію і чули безліч свідчень. Ви — на шляху до глибших особистих відносин із Богом. Згадайте Йова...

Йов жив праведно, шанував Бога, навчав цього своїх дітей. І якби тоді його запитали, чи вірний Бог, він напевно відповів би: «Так!». Однак раптово його життя перевертається з ніг на голову, і він починає ставити під сумнів усе, що знав про Бога. У молитвах він то говорить про Божу несправедливість і жорстокість, то жаліє себе, то, повертаючись до раціональності, стверджує, що все одно Бог суверенний...

Чи взагалі була в Йова віра? Так. І, пройшовши цей період турбулентності, його віра лише зміцніла.

Наприкінці Книги Йова Бог каже, що Йов шанував Його. Тобто Бога зовсім не збентежило те, що Йов сумнівався у Його правоті,

вірності та любові?

Чим Йов вшанував Бога?

Йов виливав своє серце Богові

Усі його промови — хай навіть приголомшливі для наших вух — були адресовані Богові. Бог не лякається того, що ми — люди. Він цінує, коли ми в будь-якому стані звертаємося до Нього. Наша молитва може бути сповнена розчарувань, сумнівів, питань. Але поки вона адресована Богові, Він може працювати з нашим серцем.

У результаті, пройшовши всі жахи випробувань, Йов каже: «Раніше я чув про Нього, а тепер я знаю Його». У цьому штормі болю Йов пізнав Бога на новому рівні.

У християнстві ми часто одержимі бажанням бути «молодцем». Молодцем, який не заздрить, не сумнівається, не гнівається. Ми боїмося цих непривабливих емоцій і шукаємо способи швидше їх позбутися.

Та деколи нам потрібно прожити емоцію і докопатися до її кореня. Лише дійшовши до суті, ми зможемо дозволити Святому Духу змінювати наше серце.

Якщо ви сьогодні сумніваєтеся — не намагайтеся підробити довіру. Ідіть зі своїми сумнівами до Бога, не закривайтеся від Нього. Адже, по суті, ця недовіра — нестача близьких та міцних відносин. І саме час почати їх вибудовувати та пізнавати Його як Вірного!

Дорогі друзі!

Передплата-2024 розпочалася. Умови передплати не змінилися:

- один примірник — 350 грн. за рік;
- 20 примірників — 2000 грн. за рік;
- 40 примірників — 2500 грн. за рік;
- 80-100 примірників — 3000 грн. за рік.

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок:
 UA69305299000026001025500907 в АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру») або поштовою переказом на адресу:
 Карпюк Олег Ярославич, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За євангельську віру»).

Наші газети можна отримувати на Новій пошті за умови замовлення від 500 примірників (вартість одного замовлення — 1000 грн).

Довідки телефоном +38 067 911-03-65.

СПРАВДІ ВАЖЛИВІ!

Багато людей стикаються з комплексом неповноцінності. Хворі, дивлячись на здорових, почувуються нещаслими. Дівчата, порівнюючи себе з красунями, занепадають духом. Не порівнюйте себе ні з ким! Ви — унікальні!

Ми — Його твориво

Слово говорить: «Бо ми — Його твориво...» (Еф. 2:10). Люди заздрять багатим і вродливим, не розуміючи своєї цінності. Прагнуть бути схожими на «зірок», не бачачи власної краси. Голівуд диктує свої еталони, і, часто невідомо, ми намагаємося їм відповідати.

Люди копіюють інших, а Бог творить оригінали. Лише повіривши в цей факт, можна змінити життя. Позбутися заздрості, незадоволення... Радіти й дякувати Богу за те, якими Він вас створив.

Шукайте своє від Бога

Бог для кожного має служіння. Шукайте своє. Часто досить знайти його — і багато проблем вирішаться. Відчуття потрібності змінює думки, мотивує на добрі справи і долає біль.

Досконалість — лише в Ісусі

Досконало любить лише Ісус. Любить з усіма вашими комплексами й недоліками. Тому не шукайте ідеалу в людей. Сконцентруйтеся на Бозі. Він дасть все необхідне.

Зруйнують нелюбов до себе

Буду відвертою. Я теж оглядалася на оточення. Говорила, що ніколи не вийду заміж, бо... І навіть не могла пояснити, що то за «бо».

А насправді думала, що мене ніхто не полюбить, бо я негарна, ще й зріст — 173 см. Носила підбори, аби люди не думали, що я комплексує через зріст... А я комплексувала!

Моя нелюбов до себе почала руйнуватися після усвідомлення згаданих вище пунктів. Але не менш важлива наступна думка.

Нагадуй людям про їхню цінність!

16-й розділ Послання Павла до римлян — про вдячність тим, хто служить! Творить у собі культуру вдячності, і ваші слова будуватимуть.

Ми — носії інформації, яка формує чийсь думки. Та часто ми такі скупі на добрі слова.

Послужили вам пісню, підбадьорили словом — подякуйте. І самі підбадьоріть інших.

На моєму шляху є люди, які стали благословенням для мене. І є ті, для яких благословенням була я. Благословляю сьогодні вас! Ви — справді важливі!

Скения Войтович.

№ 11 (230) Виходить щомісяця Листопад 2023 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726